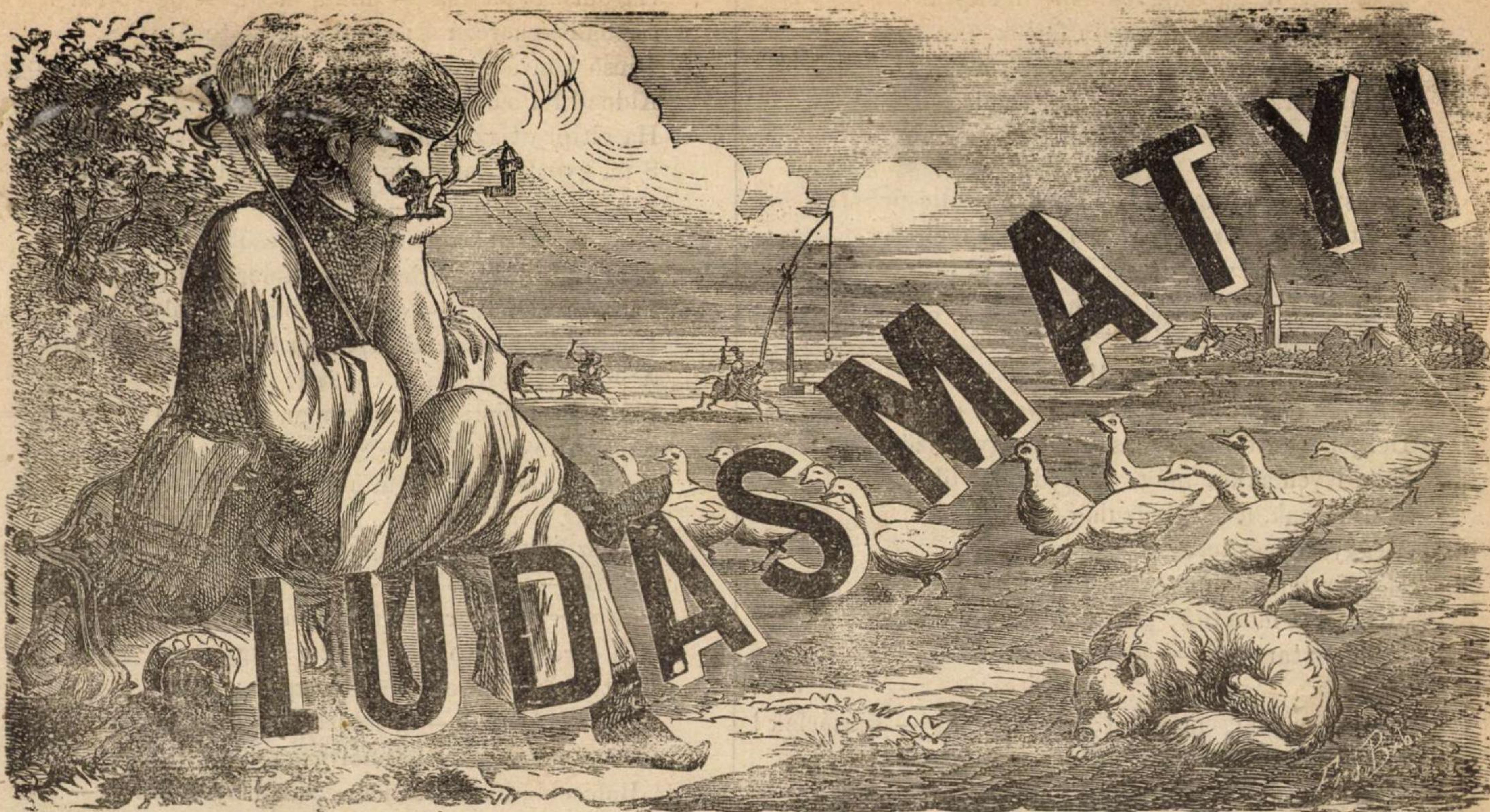

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, julius 21. 1872. 30 szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Válasz Szász Károlyhoz. *)

Magas leczkéd s a szánó kaczajért:
Bukásomon, Deáknak ellenében. —
Légy üdvöz! — Ugy van! nem lett a mienk. az,
Mit nem magamnak, — másnak óhajtottam. —
Örülsz Deáknak? — Örülsz már te Pityke
Palkónak is, ha sárgán feketéll!
Bölcsen teszed! — e földgömb is — forog!
S mi fordul rajt' leggyorsabban? e három:
Az uj divatkórszülte — „hü" barát,
A szélvitorla; s — magyar köpenyeg!

S tehát szánsz, nemde? „szánalom lepé meg
Miattad — így szólsz — „jó fiu?" „Szivem!"
„Eszed ne szálljon lábszáradba! — szánsz?
Én meg — dicsérlek! s egy tanácsot mondok:
Majd vén korodban ha kit megtalálsz
Szeretni ifjabb társaid közül,
S azt óhajtod, hogy holtig megbecsüljön:
Emeld szivedhez! — az első hozzád irt
Versben: „isten lész Hóreb tűzbokrában;"
A másodikban: „hőn esdett barát!"
Harmadikban már: „jó fiu!" s „öcsém!"
S a negyedikben (ha tán még megversel
Negyedszer is) kétségkivül: — kölyök! —
Örülj előre e progressiónak!

Szánsz engem, — mondod! én pedig dicsérlek!
Dicsérem benned a bölcs, opportunus,
Udvarló, nyájas, aristippi lelket,
Mely meghóditá főnökid kegyét. —
Minap egy német járt itt, produkálva
Ölebecskéjét. Ha kiálta: „hoch!"
Az öleb ugrott; „kuschen!" — meglapult;
„Leck mir die Hand!" megnyalta szépen azt. —
Kérdém a német sógort, hogy mivel
Tanithatá be? „zsiros falatokkal!"

---

*) Már megengedjen kedves Miklós bátya! ezt az oroszlánrugást a fülesen, száz okból közlöm a Ludas Matyiban. Kilenczvenkilencz okot most elhallgatok, de a századikat megmondom. Hát én bizony e tiszta forrásból eredő humor és gunyor-essentiát a „Pesti Napló" helyett girálom mely mig a maga füleseit és lábasait elég szellemtelenül szalmával traktálta: e pompás szellem-tápláléktól azokat megfosztotta. Különben e cserével ternót csinált Miklós bátya! mert istenengemüttsegéljen tiszer annyi és ezerszer becsületesebb népség betűzi ezt el a Matyiban, mint elolvasta volna a „Pesti Napló"-ban.
Ludas Matyi.

S uram! ha látnád — mondá — mily okos!
A csonka, béna, rongyos honvédlumpra
Morog; de, czifra ur jöjjön felénk,
Kivált ha — gróf! már messziről megérzi,
S előre farkat csóvál. — Igy beszélt,
Megsimogatva kedves ölebét.

Szánsz engem, mondod! én pedig — dicsérlek!
„Féltesz, hogy megnyuz a boszus Appoló!
Fölléptemért!“ — dicsérem logikád!
Csak most, csak tőled tudtam meg, hogy én
A belvárosban nem Deák', — Apoll'
Ellenjelöltje voltam. — Mársijást ő,
Mint rajta sippal győztest, nyuzta meg..
De, jót is tett ám! — osztrák-magyar szörnyek
Nem lévén akkor még, — Hydrákat ölt!
S Midásnak, a ki bárgyulag itélt,
Meggyőződést tettetve álnokul,
Mit tőn fejére? két szamárfület!
Miként ha mondná: „hogyha együgyünek
Szeretsz tartatni, — hordozd is jelét!“

Szánsz engem, mondod; — én pedig — dicsérlek!
Hogy kormányunknak bókolsz, jól teszed!
Dicső is az, s hazánkra üdvhozó! —
Hallottál-e? ez allegorikus
Tánczról a régi angol szinpadon:
Zenetaktusra capriólokat
Csapva, gyors lábbal a király: az első
Miniszterének hátuljába rug;
A másodiknak ez, — s a második,
A harmadiknak! s sorban igy tovább;
Ki a legvégső rugást kapja, az:
A nemzet hátuljába rug, — s a nemzet?
Nem boszulhatja senkin meg magát. —
Szép tánez, ugye? — de hisz jól ismered!
E tánczot járja, Bécs által sinóron
Rángatva, bókolt bálványserged is!
Nézd! mint mozog a szája! — ám a hang
Felülről jő! nézd rugó talpa, mint
Tapodja önnön nemzetét! — élőknek
Hinnéd, holott mind lelketlen fabáb!

Szánsz engem, mondod, — én pedig — dicsérlek!
„Becsületem — szólsz — s választóimé:
„E pörködöt vert birkanyájé“ mert:
„Megbuktunk, — s Deák ellen; elveszett!“ —
Kétségkivül! — Az ezredessel vivni
Csatán ugy-é? csak — ezredes jogult!
A százados, hadnagy, s a közlegény
Ne merjen véle küzdni! — és ha mert!:
Vesztes, vagy győztes, „becstelenné“ lett!
Bevallott elved: a polgári, honfi
Becsületről; nagy, eszmedus, nemes!
Valót mondasz egy szálig! — veszteni,
Legtisztább ügyben bár! ez: „becstelenség!“

Zrinyink! — s a Xerxes ellen vérbe fult
Háromszáz bajnok — mind, mind, — becstelen!
Szabadságharczunk: elbukott! — tehát:
Dicső honvédeink nevét — a bitóra! —
Áldozd fel bármily szent ügyért magad,
Ha eltiprott az ármány: — becstelen vagy!
S ha győztél! mindegy, bármi szennyes ügyben,
S bár lelked árán: — becsülésre méltó! —
Ne a vértanut! a — hóhért becsüld!
Szokrat? s Megváltónk? becstelenek! bizonyság:
Itt — a kereszt, — ott — a bürökkehely! —
Ifju sereg, hazámnak ifjusága!
A jezsuiták elvét hün kövesd!
Lopj, ölj, rabolj, légy hitszegő, tagadd meg
Szüléd, tesvérid! — s gyászukon: kaczagj!
Kaczagj! megszentel mindent a — siker!

Szánsz engem, — mondod, én pedig — dicsérlek!
„Deák — igy szóllasz — alkotmányunk őre!
„Az ezredéves ország romjain
„Uj ezredévre (persze: közösügygyel,
Osztrák ketrecben) vetve alapot;
„Egy uj Árpád! — a tetszhalott (e nemzet)
„Föltámasztója; és, kinél nagyobbat,
„Bölcsebb, hüvebbet nem szült még e hon!“ —
Ügyes fickó vagy! s az is rosz ember, ki
E pompás tömjénfüstért, neked:
Minisztertanácsos tárcát nem ad! — —
Nem mondok ellent, sőt veled kiáltom,
Hogy bálványod: hű, bölcs és óriás!
Ugy van! — küzdtárssal, mig erős, tusázni, —
S kegyelmet kérni tőle, már ha csonkult
Féllábu, — ezt csak „óriás“ tehette!

Csak a „legbölcsebb“ cserélhette el:
E nemzet kardját, kincsét — rongyokért!
Csak a „leghüvebb“ állithatja, gyors
Fordulattal; vig nászi ágynak azt,
Mit, életén át — koporsónak vallott!
Az alperest, ha mindenét átadja:
A felperesnek, — bölcsnek mondd! — igaz!
Hogy koldusokká tette gyermekit!
De megszüntette ám dicsőn a pert!
Igy szólna sok: „Pert igy szüntetni meg
Bangó Estók is tud!“ — mi balga szó ez!
Ki eldobhassa: örökét, jogát,
Uj Árpádnak kell annak lennie! — —
Mint elmaradtam Károly! tőled én!
Tisztelteid, fenn ott a felelős (?)
Kakasülőn is, mind, mind óriások, —
Enyéim: (élők, s holtak) — törpe lények! —
Washington! — Tell! a kik mindösze is, csak;
Honszabaditók! — s a caprerai
Prometheus! — s a Cátók, — Brutusok! —
S több ily törpék közt; ama bujdosó!
Ki őshonában, e magyar hazában:

A népszabadság alkotója volt!
Ki, a midón a vész reánk dühült,
Lélekrenditő ajka — egy szavával:
Győztes zászlóink ezreit teremté!
Kit, bár bukottat győztes bajnokul,
Örömharsogva, diadalszekérre:
Minden trónoknál fényesebb, magasabbra,
Emelt a szabadnépek milliója! —
Ki jós volt, — a mig Európa vak! —
Ő, kit nem bérenctollak, nyilt, szabad,
Önzetlen lapja Rotteck szellemének
„A leghősebb magyarnak“ jellemez!
Kit, a szabadság német közlönye:
A „magasabb fény első sugarának“ *)
Nevez! — kacagd e balgákat! — való-e:
Oly illoyalis lázadóra, a ki:
Hajlongni nem tud, lelkét megtagadva,
Ki hont akar! nem aljas szolganyügöt:
Királyi kegylő bókokért; — reá, ki
Oly deáktalan! oly inopportunus!
Kossuthra szórni a dicskoszorut!

Szánsz engem, mondod! — én pedig dicsérlek!
De, félre ezt a hangot! — — Mondd nekem,
Mint lehet az? hogy a kit Wesselényi
Honában, székelyanya szült! — dicsőink'
Lelke nevelt mint gyermeket;
Szabadságharcunk! kinek oly atyát
Adott a sors! — mondd kérlek, mint lehet
Annak az önkény rabjává szegődni?!
A jog, szabadság menydörgése volt
Atyád szava! mi a tied? hizelgő
Suttogás, önző kegyosztók körül!
Örülnél-e azokhoz számittatni:
Kiket „legyeknek“ cimzett Plautus;
Lucrétz „hasaknak“! — Mi a költő tiszte?
Hün állni örül, a szabadság lángja
E szent, ez égi Vestatüz felett!
S te, az oly fényes szellemmel megáldott!
Közzéjök törpülj-e, az udvari
Poéták közzé? dicshymnust zenegve
A hitszegőknek! — s az álság iránt:
Vaknak szinleljed bünösen, magad!
Siketnek: a hon esdeklő szavára!

Szemere Miklós.

*) Költőnk kétség kivül a szabadkömüvesek németországi közlönyét érti, mely a „magasabb fény elősugarának“ nevezi Kossuthot.

Aesopus meséiből.

A kiéhezett róka beszabadult valahogy a hentes füstölő konyhájába, s igen csiklándozta szagló érzékét a kéménybe fölaggatott kolbászoknak éhnyál folyató illatja.

„Mily jó lenne az a csomó felséges kolbász éhes gyomromba!! — gondolá magában — megpróbálom, feltudok e ugrani, ugy sem oly igen magasan lógnak, annyiról csak lekapdosom.“

Elkezdett azután ugrálni bolondul, nagyokat ugrott, nagyokat esett, de még sem érte el a gyomrát megtölthető hatalmas eledelt.

Hosszu idő után végtére beleúradt a haszontalan munkába, s elsompolygott.

Megnem állhatta mégis, hogy az ajtóból még egy tekintetet ne vessen a kéménybe, ezt dörmögve fogai közt:

„De ostoba voltam, hogy annyit fárasztottam magamat az ugrálással, most látom még csak, hogy nem is kolbászok, hanem rosz, ócska köteldarabok. Ebnek kell!“

Lónyai urnak sem kellett a nyiregyházi képviselőség ugye?

Adomák.

Valami Vracsek nevü vén szappanfőzőnek igen csinos és fiatal felesége volt, s egy uri ember udvarolván neki, azt mondá többek közt a menyecskének, hogy minek ment ahhoz a formátlan vén kamasz szappan főző burgerhez, mikor különb ember is elvette volna.

A szappanfőző pedig mind ezeket a bizalmes közleményeket amugy fülhegygyel meghallotta. Legott ki akart törni mint a vezuv.

Hanem még is némileg mérsékelve magát, másnap ez esemény után azonban ezt irá annak a bizonyos uri embernek, hogy:

„Krisztusssát az urnak!

Ha az ur még egyszer az én feleségemnek olyan bolondokat beszél, hogy minek ment olyan formátlan, vén kamaszhoz mint én, — megfogom az urnak az irháját, s ugy kifőzöm a benne valójával együtt szappannak, hogy csak ugy rotyog bele az urnak mindensége. **Y.**

Egy bizonyos uri ember, egy érdemes nyárs polgárnak szép csinos féleségére bizodalmasan kacsingatván, a nyárspolgár következő levelet küldött neki: Hallja az ur!

Kiszedem az urnak azokat a krokodilus szemeit, ha máskor még oly mérgesen villogtatja az én feleségemre. **X.**

Kedves vendégek.

Kiket Rómából kidobtak, Berlinből kirugtak, Münchenből kitoltak, nálunk Osztrák-Magyarországban beakarják fogadni ad gloriam Dei.

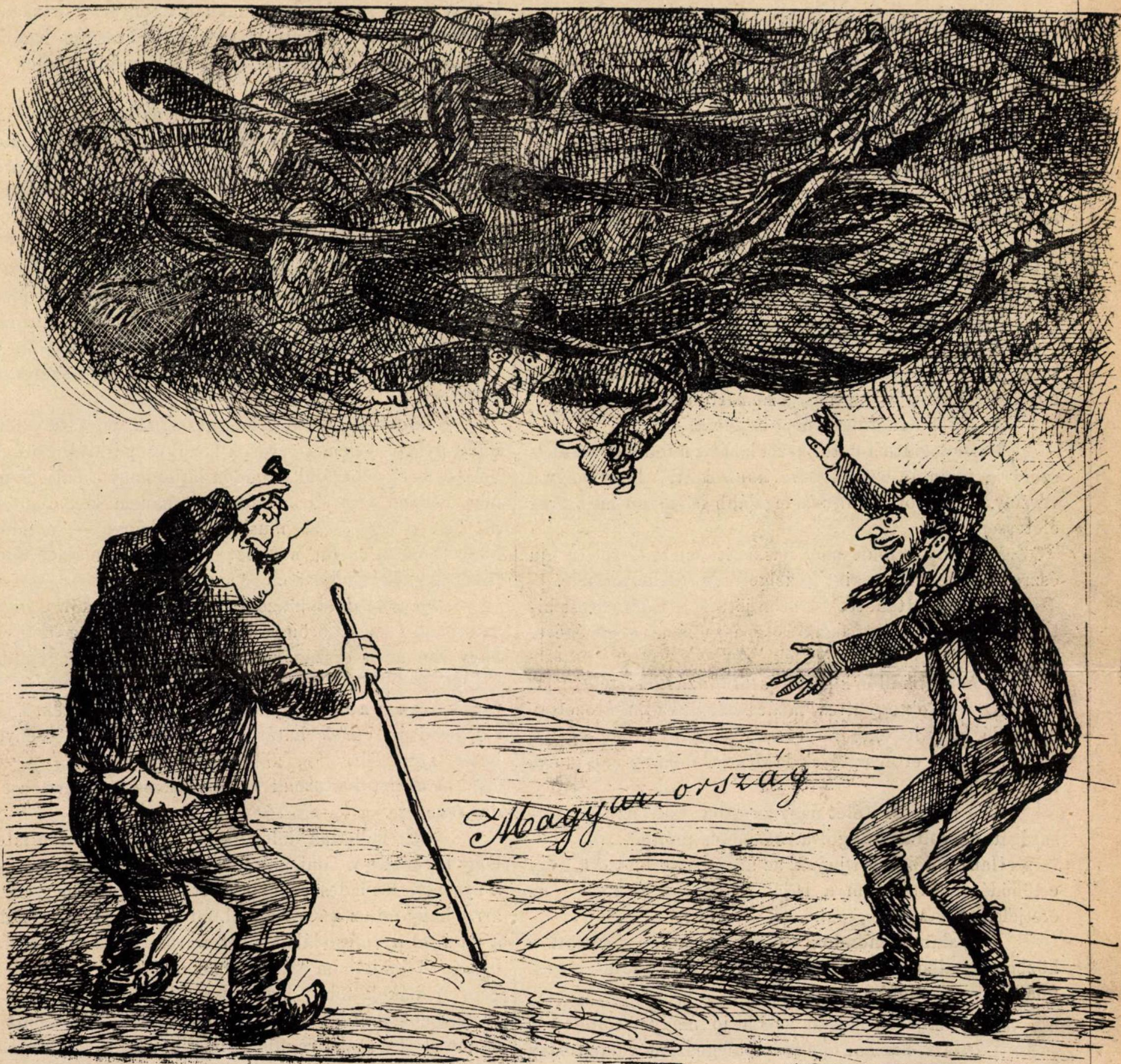
Szent Loyola keresztes vitézi!
Szent Cziráki! Pauler! Apponyi!
Páter Tritytroty! Makutyi! Lonkai!
Szent Viola! ó jaj . . . **tudjátok** i?

Minő kérdés? Hisz csalhatatlanok
Lévén, ti ne tudnátok a valót?
Bismárkot is ti ne ismernétek
A hitetlent, a krisztustagadót?

Per amorem . . mit tőn ez eretnek?
Bocsássa meg bünét Pius papa!
Meg annak a Manónak is, kitől
Ily pokoli vérszemeket kapa . . .

Testvéretek . . a jézus rendjének
Mit mondott ő, kitaláljátok i?
Azt mondta, hogy a jezsuitáknak
Német-ország határából „c z o k i“.

A fergeteg.

Mihály gazda: Tyüh azt a pukkantóját, szomszéd! ebből aligha jégesőt nem kapunk.
Icig szomszéd: roszabbat khapunk a jégesőnél, nem látja khend, hogy a jezsuitákat hozzá a forgószél?!

Jertek, jertek óh kedves vendégek,
Tárt karokkal vár Pauler rátok,
Signálva már előttetek az ut . .
Tehát könnyen feltalálhatjátok.

Nézzétek ott a barátok terén
Áll Cziráki szent Nepomuk háza . .
Jelvényetek e háznak tetején —
Meszelővel fel vagyon pingálva.

Ott fehérlik a vezető csillag
Közepében egy menkő nagy kereszt,
Ha kilöknek mindenütt ebrudon. . .
Cziráki majd cellájába ereszt.

Szent fráterek! venite . . venite . .
Hivogat im Pauler quardián . .
Számotokra higyjétek el nekem
Non est vita extra hungariam.

A mi a magyarnak orvosság, a németnek halál.

Évekkel ez előtt a régi jó világban, össze beszélt három kálvinista pápai diák s elmentek együtt Németországba, hogy ott a még előttük ismeretlen tudományokból amugy istenigazában beszedjenek.

Az ott való levegő és ételrend azonban az egyik tanulót, néhány hónapi ott létel után, kegyetlenül ledöntötte lábairól.

Tanulótársai mindent elkövettek, hogy kebelbarátjuk valahogy ugy sommás uton, abban az idegen országban el ne patkoljon.

Nem használt azonban semmi felebaráti gondozás.

Tehát nem volt más mód, mint előhivatni egy copfos kirurgust s gyógykezelése alá adni barátjukat, hogy ez ugy bolondjában itt ne hagyja németföldön a fogát.

Az orvos ennélfogva meg is jelent.

Megtapogatta a beteg kezét lábát s mindennemü életszerveit, s miután ezt végezve konstatálta, hogy nagy a veszély, megitatott az ifjuval legalább is valami husz üveg életessenciát.

Mindez azonban nem használt semmit, sőt az ifju észrevehetőleg naponkint közelgett a paradicsom felé.

Barátai rettenetes zavarba jöttek, s több orvost hitak meg, hogy bölcsességük és tapasztalásuk segitségével barátjuk életét megmenthessék.

Azonban minden kisérlet és fáradozás sikertelen volt.

Az orvosok együttes tanácskozmánya határozottan kimondá, hogy itt emberi erő már nem nyujthat segélyt, az ifju minden erőfeszitések dacára is, néhány nap mulva meg fog halni.

Ez a végzetes itélet nagy zavarba ejté az ifjak társaságát. Le voltak hangolva rettenetes módon.

Hanem a beteg ifjunak az arcán ugy látszott, hogy e tünődés közben nem a halál, hanem a javulás és az életjele kezdett derengeni.

— Valamit mondok én nektek fiuk — szólott e közben társaihoz, — mig azok készséggel rohantak hozzá, felajánlván mindenben szolgálatukat.

— Csináljatok nekem valami jó magyar töltött káposztát, én azt hiszem, hogy ha megeszem valami négy tölteléket, mindjárt meggyógyulok . . .

— Ez mégis rettenetes ily sulyos betegnek! — gondolák a jó barátok, — hanem ha már szegény pályatársuknak ugyis meg kell halni, tehát mért ne teljesitenék utolsó kivánságát.

És diktum faktum, miután a magyar kálvinista diák egyszersmind jó szakács is szokott lenni, a két egészséges bajtárs hozzá fogott legott a kivánt étel készitéséhez, s amugy hamarjában, olyan fazék töltött káposztát készitettek, s ugy ellaktak belőle, hogy nemcsak a beteg, hanem a maguk horpasza is megdagadt ettől a jó zsiros kenőcstől.

— No! — gondolák ezután a jó bajtársak — ha el kell is menni szegény barátunknak az enyészet országába, ne német hassal, hanem magyar hassal menjen legalább oda. Mindjárt több becsülete lesz neki még a férgek között is.

Nagy csodálkozására azonban az ifju bajtársaknak, a beteg a zsiros töltött káposztának drasztikus hatása alatt, nem hogy elutazott volna a tulvilágba, hanem óránként észrevehető volt nála a gyökeres javulás jele.

Kezdett mindinkább vidámabb, s mindinkább erősebb lenni.

Sőt negyednapra a töltött káposztás gyógykezelés után, szépen felkelt az ő ágyából, felölté ruháit, s elkezdett a szobában járni, kelni, épen ugy, mint a ki csak hiréből ismeri a gornyadozást.

Barátai rendkivül megörültek ennek a szerencsés véletlennek.

S midőn igy öröm árban usznának, egyszer véletlenül a gyógyitó német orvosok közül csupa kiváncsiságból belátogat egy hozzájuk, s midőn látja, hogy a patiens már nem csupán fent jár a szobában, hanem kegyetlenül is pipálja a legerősebb muskatály dohányt — majdnem hanyatt vágta magát, mindezt csoda és természet fölötti tüneménynek gondolván.

A jámbor diákok azonban csak hamar körbe fogták az orvost, s egész örömmel magyarázták meg neki azt, hogy van az ő országukban egy sajátszerü, vegytanilag készült finom eledel, s ezt rettenetesen megóhajtván barátjuk, ők ugy a mint az náluk szokás elkészitették, s neki azt beadván ennek hatásától harmadnapra a szenvedő beteg talpra állt.

A német doktornak el állt szeme szája erre a csodás receptre.

— Ez hallatlan dolog! — sohajtá, de miután látom, hogy itt mégis valami hatalmas szernek kellett müködni a nyavalya leküzdésére, már most tanitsanak meg engem arra, hogy mi az a varázs étel, mi az a vegytani készülék, a mi által ilyen csodákat lehet mivelni? Hasonló esetekben én is óhajtanám ezt alkalmazni.

A diákok tehát legott kaptak az alkalmon egy kis viszontszolgálatot tenni a jó doktornak, s mindjárt ott szeme előtt a maga rendje és módja szerint megcsinálták neki valami tiz darab töltött káposztát, hogy azokat előforduló betegségekben a német burgereknél is alkalmazza.

A doktor ur nagyon megörült ennek az experimentumnak.

Soha ilyen hatalmas orvosságot még a nagy apja lelke sem evett, a melyiktől a haldokló beteg, harmadnapra lábra álljon.

No — gondolá — ezzel a nagyszerü felfedezéssel ő ternót csinált.

Történt aztán nemsokára az, hogy a mi diákunk nyavalyájához hasonló betegségek mind nagyobb mér-

tékben kezdtek kifejlődni a német rendek és burgerek között, ugy hogy a mi orvosunk előre örült már annak, hogy ő majd a maga ujdonsült vegytani készületeivel milyen renommirt és jövedelmező helyzetnek fog örvendeni.

A meghivásokat kapta is özönnel.

Hanem midőn azt a jó kemény és vesés gyomornak való töltött káposztát, bele diktálta a német burgerek gyomrába, azok nem hogy talpra álltak volna attól, hanem rendesen harmadnapra mind elpatkoltak.

A doktor kezdett ezen a viszás hatáson rettenetesen csodálkozni.

Hanem mind ezen rosz előjelek dacára is nem veszté el tökéletesen hitét ezen uj, magas orvosság iránt, s alkalmazta azt derüre-borura, ugy a mint azt a pátiensek kórjelei igényelték.

Az erőfeszités azonban nem használt semmit is.

Mindazok a jámbor németek, a kik ebből a kegyetlen orvosságból egyet vagy kettőt beszedtek, azok mintha csak a halál magvából vettek volna be, elvesztek menthetetlenül.

Az orvost majd a szél ütötte meg erre a csapásra.

Jó hirnevét kezdte ez a vad orvosság elseperni, s már-már azon kezdett tünődni, hogy talán a készités módjánál az eredeti recept szabályaitól, némi eltérés történt.

Vizsgálat alá vette tehát a dolgot, de látta, hogy a gyógyszer a maga rendes utja és módja szerint készült el.

Tehát ismét uj hit és bátorság ébredt fel benne ezen varázsereü patikaszer iránt, s egész dühvel alkalmazá mindazon betegeken, a kik csak az ő tudományát óhajták igénybe venni.

Törik-szakad — gondolá magában — le kell neki győzni az akadályokat.

Házról-házra hordozta tehát az ő csodatevő pátika szereit, s csak ugy nyögtek bele azok a szegény németek, midőn minden kimélet nélkül kellett nekik nyelni azokat a jó kemény labdacsokat.

Mind ez a keserves fáradozás azonban nem eredményezett semmi jót.

A szegény német nép ugy hullott ettől a divatos s természetével ellenkező orvosságtól a csodaorvosnak keze alatt, mint hull ősszel a légy, mikor a dér bőrét megcsipi.

A jámbor doktornak kezdett a mája megromolni ezekre a tüneményekre.

Még azonban egyszer kegyetlenül neki gyürközött tudományával, s egy végerőfeszitésben megakarta azt mutatni honosainak, hogy bizonyos betegségekben a töltött káposzta, csakugyan csalhatatlan gyógyszer.

Hanem ez a végerőfeszités is mind hiába volt.

A hol csak alkalmazásba vette azt a kegyetlen orvosságot, mindenfelé a pusztulás jelelte munkája nyomait, ugy hogy evvel a sajátszerü patikaszerrel, rövid néhány hét alatt valami 90 darab németet küldött ő doktorsága a más világra.

Cudarul megbukott ennélfogva kisérletével együtt.

Igy keletkezett aztán a példabeszéd, hogy a töltött káposzta a magyarnak orvosság, a németnek pedig halál.

* * *

Mostanában azonban már a németnek sem émelyeg ettől a kellemetes kenőcstől a gyomra.

Sziporkák.

Tóth Vili most tanulmányozza az egyletil szabályokat, s ugy találja, hogy az általa concessionált borsod-miskolczi kiházasitó egylet helyesebben neveztethetett volna: szabadalmazott rablóbandának.

Egy élelmes karmester legujabban egy indulót szerzett, melyet aztán „Lónyai induló“-nak keresztelt el.

Mint halljuk ezen jeles karmester nyiregyházi születésü s a jeles darab ugyan itt játszatott el legelőször Vidliczkainak képviselővé történt választása alkalmával.

Nyilttér.

Nyilt levél és nyilvános köszönet.

Török József patikárius urhoz!

Tisztelt, az az hogy igen tisztelt sőt épenséggel mélyen tisztelt uram! rendkivül örvendek, hogy a „Ludas Matyi“ ma egy heti 29-ik száma annyira megnyerte önnek magas tetszését, hogy részint zsidó gyerekekkel, részint hordárok által egy óra alatt Pest minden trafikjaiból öszvevásároltatott minden példányt, ugy hogy déli 12 órakor már a publikum aranyért sem kaphatott egy számot.

Önnek ezen irodalmi nemes pártfogása, engem aztán azon szerencsés kényszerüségbe sodort, hogy ezt a számot ujra drukkoltattam hétfőn, hogy a publikum kiváncsiságát is kielégithessem.

A második kiadás is oly kapós lőn, mint a szép leány, vagy önnek fogszivarkája, ugy hogy elkésett előfizetőim részére már csütörtökön harmadik kiadást kellett nyomatnom.

Igy ért a „Ludas Matyi“ uram három kiadást egy hét alatt ön által és ön pártfogása miatt. Fogadja érette a legforróbb köszönetemet.

Biztosithatom Önt, hogy ha megkopaszodom, viszonti sziveségből az ön patikájából fogok hajnövesztőt vásárolni, mely kenőcs köztudomás szerint mind az ön, mind pedig segédei kopasz fejére bámulatos sürü hajfürtöket növesztett.

Még egyszer gratiás. Uram! tessék ezen számmal is rendelkezni. Ludas Matyi.

Ki hogy jutott be a képviselőházba?

Tolnay,	Keszthelyről	szénán.
Ghiczey,	Borsodból	orgonán.
Tavaszi,	Pestről	garaton.
Radocza,	„	promessen.
Apponyi,	Szt. Endréről	krisztuson.
Tóth Vili,	Nyitráról	smirkászon.
Ivánka Zsiga	Hontból	ferblin.
Schwarcz	Fehérvárról	reformon.
Trefort	Sopronból	szürkankón.
Kerkápoli	Temesvárról	fausztatón.
Kégl	Csákvárról	legelőn.
Pulszky	Gyöngyösről	tömjénen.
Nehrebecky	Ungból	vutkin.
Festetich,	Somogyból	kukoricaföldön.
Csáky gr.	Szepesből	fajzáson.
Urváry	Oláhfaluból	harangon.
Kardos	Mohácsról	szuronyon.

Ime! némelyeknek milyen marhaszerencséjük volt? milyen könnyen bejutottak oda, hova Szeniceit hat bivaly, Hyeronymit pedig 2000 sárga csikó sem tudta bevontatni.

Diskurszus Icig és Mihály gazda között.

Mihály: Azt hallom szomszéd! hogy a borsod - miskolci kiházasitási egylet igazgató választmánya, Lónyai Menyust tiszteletbeli igazgatóvá akarta elválasztani.

Icig: Nü, és miért nem választhotta el?

Mihály: Hát csak attól féltek, hogy nagyobb ördögöt találnak majd fogni, mint a valódi igazgató.

Icig: Thodja-e már Mihály gazda! hogy a Khuvács Sarulta miért vitte el a Bittó 40 ezer forintját?

Mihály: És hát miért?

Icig: Mert „jobb“ kézre akart férjhez menni a „Hymen“-nél, miután Bittónál csak „bal“-kézre volt eljegyezve.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.